

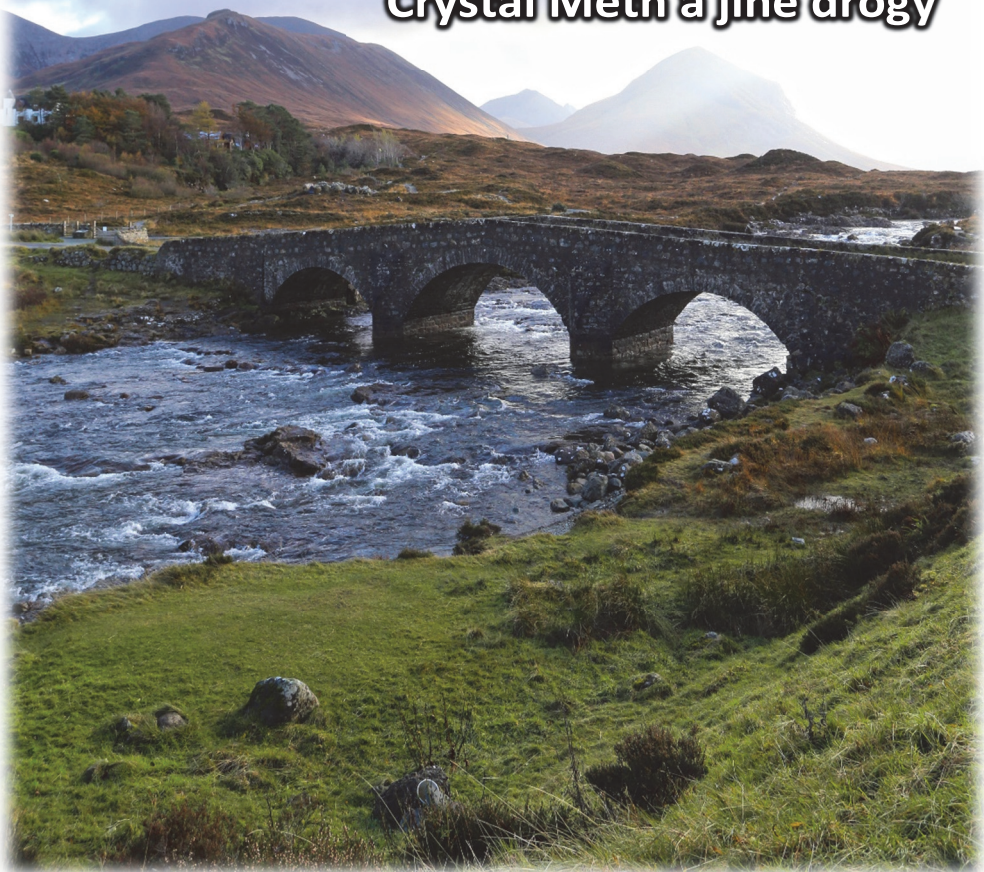
Několik článků – 1/2016

Boží moc a Boží milost – lekce dvou holí

Na čem záleží

Jedno...

Crystal Meth a jiné drogy

Boží moc a Boží milost – lekce dvou hólí

V Mojžíšových knihách nalézáme dvě hole, jimiž Bůh chtěl působit pro svůj lid a v jeho středu: Mojžíšovu hůl a Aronovu hůl. O jejich významu chceme dále uvažovat.

Mojžíšova hůl jako znamení legitimace

O první holi slyšíme, když Bůh povolal svého služebníka Mojžíše, aby zachránil svůj lid z otroctví Egypta. Je o ní zmínka výlučně ve 2. Mojžíšově knize.

Když Bůh dal Mojžíšovi tento úkol u hořícího trnitého keře v poušti, měl Mojžíš více výmluv, aby se tomuto úkolu vyhnul. Jednou z jeho výmluv bylo: Jak máme ukázat Izraeli, že jsem skutečně Tebou poslán? – Bůh se Mojžíše zeptal: „*Co jest to v ruce tvé?*“ (2. M. 4,2)

Byla to hůl. Smíme jistě mít za to, že to byla hůl, kterou používal při pasení svých ovcí. To byla přece jeho každodenní práce. Nyní Bůh poukázal na tuto hůl – jako na znamení Mojžíšova poslání Bohem. Neboť Mojžíš měl nyní prožít div. Tuto hůl měl hodit na zem. A co se stalo? Stal se z ní had. Když ho potom chytil za ocas, stal se had opět hólí. Tato hůl ho potom doprovázela na jeho cestách. Teď to už nebyla jen Mojžíšova hůl, nýbrž také „*hůl Boží*“ (2. M. 4,20). S ní a s Aronovou první hólí způsobili Mojžíš a Aron celou řadu divů, resp. ran.

Hůl Boží autority a moci

Když sledujeme příběh této hole dále, poznáváme, že se stává symbolem Boží autority a moci. Aron použil svou hůl před faraonem, aby ukázal, že oni oba jsou skutečně posláni Bohem. Při této příležitosti se hůl stala hadem. Mudrci a mágové Egypta dokázali také udělat takový div. Ale Aronova hůl se ukázala jako silnější. Pohltila hole kouzelníků, které se staly hady. Boží svrchovanost a autorita jsou nedotknutelné. On stojí nade vším. To musel faraon a Egyptští vícekrát zakusit. U pěti ran byla použita hůl: při prvních třech ranách Aronova hůl (2. M. 7,19; 8,1.12), u sedmé a osmé rány Mojžíšova hůl (2. M. 9,23; 10,13).

Tato Mojžíšova hůl byla také použita, když Mojžíš s Izraelem stál na břehu Rudého moře a zdálo se, že není úniku před vojenskou mocí Egyptanů. Ale Bůh připravil zoufalému lidu cestu záchranu: Mojžíš pozvedl svou hůl nad moře (2. M. 14,16.21), a Bůh udělal cestu skrze moře, když je rozdělil a vody na levé a na pravé straně nechal stát jako zdi. Když všichni Izraelité došli suchou nohou na druhý břeh, vztáhl Mojžíš svou ruku nad moře ještě jednou, a vody se navrátily na své místo. Celá vojenská moc Egypta v nich byla pohlcena.

Udeřená skála

Působivě je mocný účinek hole ukázán na začátku cesty pouští (2. M. 17,1-7). Lid se domlouval na Mojžíše, protože už neměli vodu. Avšak Mojžíš se modlí a je od Boha vyzván,

aby udeřil do skály – a Bůh slibuje vodu. Nový zákon nám vysvětluje, že ta skála je obrazem Krista (1. Kor. 10,4). Udeřený Kristus – to je zřetelný poukaz na Boží soud na Něm kvůli našim hříchům. Tento soud byl vykonán jednou provždy (Židům 10,10).

K dalšímu setkání s touto Boží hólí došlo na poušti. V Rafidim přišli Amalechitští a bojovali proti Izraeli. Mojžíš předal vedení izraelských bojovníků do rukou Jozue. On sám vystoupil spolu s Aronem a Hurem na vrch jedné hory a měl Boží hůl v ruce (2. M. 17,9). Dokud měl Mojžíš své ruce vysoko vztažené, vítězil v boji Izrael, když byly dole, byli úspěšnější Amalechitští. A jak skončil tento boj? Hůl v Mojžíšových rukách zůstala nahoře, dokud nezašlo slunce. Amalech byl poražen. Bůh přivodil vítězství pro svůj lid.

Čemu se z toho učíme? Že Bůh je svrchovaný a má všechnu autoritu a moc. A tuto moc použil Bůh ve prospěch svého lidu.

Mojžíšova hůl

Ve 4. Mojžíšově knize nalézáme pak druhou Aronovu hůl. Tuto hůl provázely zvláštní okolnosti. Nějakou dobu po prozkoumání země Kanán vystoupil Lévíta Chóre, muž z rodiny Kahatských, proti přednostnímu postavení Aronovy rodiny (4. M. 16). K němu se připojili dva muži z pokolení Ruben a s nimi 250 knížat z Izraele. Stěžovali si u Mojžíše a Arona a žádali pro sebe práva kněžské rodiny. Nedal jim Bůh už zvláštní úkol: službu u svatyně? Ano, ale oni se s tím nespokojili. Šli do opozice.

Mojžíš a Aron si svémocně nečinili nárok na tuto službu pro své rodiny, nýbrž Bůh pro ně tuto službu určil (2. M. 28,1). Kněžství mělo být věčnou službou pro Aronovu rodinu (2. M. 29,9). Proto pozval Mojžíš tyto buřiče k sobě (4. M. 16,16), aby Hospodin mohl jasně ukázat, koho k tomuto úkolu povolal.

Svatý Bůh odpověděl na tuto výzvu soudem. Země se otevřela a pohltila ty rodiny spolu s jejich majetkem, a všechny ty, kteří se postavili na stranu Chóre (4. M. 16,32). Těch 250 mužů, kteří přinesli své vlastní kadidlo, bylo souzeno ohněm, který vyšel od Boha.

A co se stalo potom? Celé shromáždění Izraele dalo Mojžíšovi a Aronovi vinu za tuto ztrátu. Tvrdili, že oni zabili Boží lid. Sotva tomu můžeme věřit. Cožpak nebyla ta věc na-prosto jednoznačná? Bůh musel ještě jednou provést soud: Poslal ránu, na kterou umřelo 14.700 Izraelitů (4. M. 16,41-49).

Hůl milosti

Aby Aronovo povolání ještě jednou potvrdil před vším lidem, Bůh nařídil, aby vždy jedno kníže z každého pokolení vzalo jednu hůl, opatřilo ji svým jménem a přineslo ji k Mojžíšovi. Na hůl Lévi mělo být napsáno Aronovo jméno. Mojžíš je přinesl do stánku setkávání a položil je tam před Hospodinem. Druhý den přinesl Mojžíš hole před všechny izraelský lid. Aronova hůl vypustila pupeny, vykvetla a vydala zralé mandle – div, který potvrdil: Jen Aronova rodina byla vyvolena pro kněžskou službu. Jako svědectví byla hůl uchovávána v truhle smlouvy (4. M. 17,10; Žid. 9,4).

Jaký význam má tento div? Jeden vykladač k tomu píše: „Kněžství je založeno na milosti, která vyvádí ze smrti život. Bylo by bez užitku chtít učinit jednu z jedenácti suchých holí znamením kněžského úřadu. Všechna lidská moc pod sluncem nemohla dát suché holi ani život, ani ji proměnit v potrubí požehnutí pro duše. Stejně tak těch jedenáct holí dohromady nemohlo vyvést ani jeden pupen nebo květ. Ale tam, kde byly důkazy oživující síly, stopy božského života a požehnutí, kde bylo ovoce působící milosti, jen tam bylo možné najít zdroj kněžské služby. Jen skrze milost bylo možné vést pouště lid, který byl nejen potřebný, nýbrž i reptavý a vzpurný.“¹

Chybná hůl

S holí, která byla „*před tváří Hospodinovou*“ (4. M. 20,9), se setkáváme ještě jednou ve čtyřicátém roce cesty pouště (4. M. 20,1). Izrael byl znovu v Kádes. Marie zemřela a byla pochována. Žízeň opět svedla lid k mluvení proti Bohu. Mojžíš a Aron přinesli tuto těžkost u stánku setkávání v modlitbě před Boha. Bůh jim řekl, aby vzali Aronovu hůl, která byla před Hospodinem, aby šli k Jím určené skále a aby před očima všeho lidu k ní mluvili. Ta potom vydá vodu, takže všichni, jak lidé, tak i dobytek, budou moci utišit svou žízeň. – Jak je Bůh trpělivý! Místo aby lidu „srazil hřebínek“, reaguje zde znovu v milosti.

Naproti tomu Mojžíš byl tímto novým reptáním zjevně tak rozrušen, že se dopustil více chyb a byl neposlušný:

- Mluví k lidu, místo ke skále;
- pozvedá svou ruku (snad jako znamení moci) – o tom Bůh nic neřekl;
- udeřil do skály – místo aby spolu s Aronem k ní mluvili;
- udeřil skálu dokonce dvakrát.

Přes Mojžíšovu neposlušnost vydala skála hojně vody, ale oběma mužům nebylo kvůli této zvlášť těžké neposlušnosti dovoleno, aby vešli s lidem do zaslíbené země. Mojžíš kvůli tomu vícekrát prosil Boha. Ale Bůh nadále už o této věci nechtěl nic slyšet (5. M. 3,26). Mojžíš sice směl vidět zem v jejím celém rozsahu z hory Fazgy, ale do země nesměl. Bůh sám ho pochoval v madianské zemi.

Nejprve Mojžíšova hůl, potom hůl Aronova

Židům 9,28 vysvětluje, že Pán Ježíš byl obětován (jen) **jednou**. Tím byl problém hříchů před Bohem provždy dán do pořádku. Požehnutí, které z toho vyplývá, nelze celé přehlédnout: pro celou věčnost a bez přerušení jsme učiněni dokonalými, vhodnými pro Boží přítomnost v nebi.

Nyní Mojžíš udeřil skálu podruhé, a dokonce dvakrát, ačkoli k ní měl jen mluvit. Tím byl neposlušný. Ale nejen to – zkazil Boží „malbu“. Skála směla být udeřena jen jednou. Aronova hůl také k tomu nebyla uzpůsobena. Vždyť měla květy a přinesla plody a úderem

¹ C. H. Mackintosh: Poznámky k 4. Mojžíšově knize

by byla zkažena. Místo představení Boží milosti se Mojžíš s Aronem vrátili k principu soudu.

Osvěžení v životě víry dává Bůh skrze vzkříšeného a oslaveného Krista, kterého ustanovil za nejvyššího kněze; toho je Aron se svou kvetoucí holí předobrazem. Pán Ježíš se nyní za nás přimlouvá, aby nás bezpečně přivedl k nebeskému cíli. Jeho milosrdenství a každá milost, kterou potřebujeme, nám jsou vždy k dispozici (srovnej s Žid. 4,14-16). O tom mluví Aronova hůl. Bůh s námi jedná v milosti: „*veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli*“ (Pláč 3,22). „Mojžíšova hůl“ naproti tomu mluví o vykonávání moci našeho Pána a dávno by nám už udělila oprávněný trest. Budme vděční, že máme Nejvyššího kněze, který má soucit s našimi slabostmi a který byl ve všem pokoušen jako my, s výjimkou hříchu (Žid. 4,15). Vyplatí se Jemu důvěřovat!

Rainer Möckel, FMN 2016-3

Na čem záleží

Jeden starší profesor byl jednou požádán, aby mladým studentům přednesl krátkou přednášku na téma Time Management (Využívání, správa času). Přivětivě pozdravil účastníky, a potom řekl: „Dnes provedeme malý experiment.“

Starý profesor vzal do ruky velkou sklenici a postavil ji na stůl před sebe. Potom vzal asi deset větších kamenů a jeden po druhém je vložil do sklenice. Když byla sklenice plná a žádný další kámen se tam už nevešel, podíval se na mladé lidi a zeptal se: „Je sklenice plná?“ Všichni odpověděli: „Ano!“ Profesor ještě pár vteřin čekal, a potom se zeptal: „Skutečně?“

Nyní vytáhl malou nádobu plnou drobného štěrku. Pečlivě vyklopil obsah mezi velké kameny, přitom klepal lehce sklenicí. Štěrka si mezi velkými kameny bez problémů našel místo. Starý profesor se ještě jednou podíval na své publikum, a ptal se opět: „Je sklenice plná?“ Mladí studenti byli nyní opatrnější. Jeden z nich odpověděl: „Ne, pravděpodobně nikoli!“ – „Správně,“ zněla odpověď. Nyní si vzal do ruky písek a opatrně ho vsypával. Písek se rovněž dal umístit do sklenice. Opět přišla otázka: „Je sklenice nyní plná?“ Společná odpověď všech účastníků byla bez váhání: „Ne!“ – „Dobře!“, odpověděl starý profesor. Jak se dalo očekávat, naplnil nyní sklenici až po horní okraj vodou.

Důležitá lekce

Profesor se potom s lehkým úsměvem podíval na své posluchače, a nyní se zeptal: „Jaké velké ponaučení lze z tohoto experimentu vyvodit?“ Poněvadž šlo o téma využití času, jeden z účastníků po kratší době odpověděl: „To znamená, že vždy, i když si myslíme, že už nemáme žádný čas – se do kalendáře dá umístit nějaký termín.“ – „Ne,“ odpověděl starý muž. „To není ono. Ponaučení, které tento malý experiment dává, je zcela jiné. Říká, že člověk musí do sklenice nejprve vložit velké kameny, potom štěrka, potom písek, a nakonec vodu. Když to udělá obráceně, velké kameny se tam nikdy nevejdou.“

Pokračoval: „Dobře si pamatujte, jak jsou důležité ty velké kameny vašeho života. Když je ve svém životě neumístíme nejprve, jsme v nebezpečí, že život ztroskotá. Když si člověk zaplní svůj život vedlejšími věcmi jako je štěrk a písek a dá jim přednost, pak mine důležité věci života a nenajde pro ně čas. Proto si vždy kladte otázku, které jsou ty velké kameny vašeho života. Ty mají vždy přednost.“

Studenti mlčeli a dobře si uvědomovali, jak má profesor pravdu. Ten po nějaké chvíli ještě jednou s důrazem řekl: „Přemýšlejte o tom, co jsou ty velké kameny ve vašem životě.“ Pak se přátelsky rozloučil a opustil místnost.

Hleďte nejprve – správné priority

Naučení pro nás křesťany je jasné. Čím vyplňujeme svůj život? Co vlastně tvoří náš život? Co je důležité a co je méně důležité? Ve všedním životě slyšíme, jak lidé velmi často říkají: „To hlavní je zdraví!“ Je tomu tak? Beze vši pochyby máme být vděční za to, když jsme zdraví. Samozřejmě to není. Ale je to skutečně ta hlavní věc? Pro druhé se zdá být hlavní věcí kariéra. Člověk by to chtěl dotáhnout co možná „nejvýše“. Druzí vidí smysl života ve šťastné rodině anebo v dobrém kruhu přátel. Všechny tyto věci mají své místo v životě, přesto nejsou tou hlavní věcí.

V kázání na hoře čteme rozhodující výpověď k tomuto tématu: „*Hleďte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.*“ (Matouš 6,33)

Na čem záleží? Je pro nás důležitá věc našeho Pána, anebo to jsou spíše naše vlastní zájmy?

Co je pro křesťana skutečně důležité

Je beze sporu, že život na nás klade požadavky, někdy výzvy. Pro mnohé, kteří jsou uprostřed života v povolání, vzniká citelný trojúhelník s napětím mezi svými třemi vrcholy: „povoláním“, „rodinou a sociálními kontakty“ a „zájmy našeho Pána“. Ten kdo je v povolání, tráví velkou část svého času u své práce. Kdo je v manželství a má rodinu, musí a chce do ní investovat čas (srov. s 1. Kor. 7,33). Bůh to tak chce. A přesto zůstává otázka, co skutečně tvoří náš život. Co skutečně jsou ty „velké kameny“? Jde přitom o priority v našem životě. Ten trojúhelník je jen tehdy správně postavený, když zájmy našeho Pána mají horní, a tím první místo. Právem je často poukazováno na to, že my sami, i když máme termínový kalendář plný, si najdeme čas pro to, co je pro nás důležité a co nám činí radost. Když mají věci našeho Pána pro nás první a velký význam, budeme si umět svůj všední život tak zařídit, abychom pro ně našli potřebný čas.

Vlastní zájmy? – Pomoc ve Starém zákoně

Starý zákon nám pomůže konkrétním příkladem. Když se ostatek Židů vrátil z Babylona do Jeruzaléma, začali s velkým nadšením opět stavět chrám. Avšak o krátký čas později jejich horlivost opadla a stavební práce po více let přestaly. Bůh odkrývá pravé pohnutky v pozadí a dává je svému lidu říci:

- „Jest-liž vám čas, abyste vy seděli v domích svých taflovaných, a dům tento pustý stál?“ (Aggeus 1,4)
- „Patříte na mnoho, a aj, maličko jest, a což vnášíte do domu, já to rozdmychuji. Proč se to děje? dí Hospodin zástupů. I pro dům můj, že pustý jest, ježto vy jeden každý pečliví jste o dům svůj.“ (Aggeus 1,9)

Problém nebyl v tom, že Židé bydleli ve svých vlastních domech. Problém nebyl ani v tom, že se starali o své vlastní domy. Bůh nic nemá proti tomu, když žijeme ve vlastním příbytku a staráme se o něj. Zaměstnání života mají své místo. To celé se stává problémem teprve tehdy, když zároveň ukazujeme nezájem o věci našeho Pána. Boží dům ležel pustý a nikdo se o něj nestaral. V tom spočívalo to chybné jednání, které Bůh musí vytýkat. Priority se posunuly.

Zaměstnání života – a to, co se Pánu líbí

Pavel píše Timoteovi: „Žádný voják ve službě se nezaplétá do záležitostí každodenního života, aby se zalíbil tomu, kdo ho na vojnu najal.“ (2. Timoteovi 2,4 - ČSP) Tento verš nechce říci, že se nemusíme vyrovnávat se zaměstnáními života (povolání, manželství, rodina, volný čas atd.) – neboť to musíme –, nýbrž že se do těchto věcí nemáme „zaplétat“. Kdo to činí a nechá se jimi „omotat“ (neboť tak je možné to slovo také přeložit), ztratí volnost pohybu pro věci Pána.

Pavel naopak vyzývá Korintské: „Protož, bratři moji milí, stálí buďte a nepohnutelní, rozhojňující se v díle Páně vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Pánu.“ (1. Kor. 15,58) Vyplatí se dávat věcem Pána první místo v životě. Pán chce, abychom i v tomto bodě zkoušeli, „Co by se dobře líbilo Pánu“ (Ef. 5,10).

E. A. Bremicker, IGL 3/2016

Jedno...

„Jednoho se nedostává.“ (Marek 10,21)

„Jednoho jest potřebí.“ (Lukáš 10,42)

„Ale to jedno činím.“ (Filipským 3,14)

Místa Písma, v nichž se tato slova nacházejí, nám ukazují velmi rozdílné osoby. V prvním místě se učíme, že „jedno“ chybělo v životě bohatého mladíka. Ve druhém místě se v příběhu Marty a Marie učíme, že to „jedno“, co chybí, je přesně to „jedno“, co je potřebí. Ve třetím místě shledáváme, že to „jedno“ je to, co vyznačovalo apoštola Pavla.

Když Pán toto „jedno“ tak velmi zdůrazňuje, pak jsme vyzváni, abychom ve světle těchto míst svá srdce zkoušeli s upřímnou touhou, abychom se tímto „jedním“ vyznačovali.

1. „Jednoho se nedostává.“ (Marek 10,17-22).

V příběhu o bohatém mladíkovi nám jsou nápadné dvě pravdy. Jako první se učíme: Naš

život může být v mnoha směrech vynikající, a přece nám může to „jedno“ chybět. Za druhé se učíme: Toto „jedno“ je oddanost Pánu s nerozděleným srdcem.

Z těch, kteří se s Pánem setkali, když chodil po této zemi, neukázal nikdo smutnější konec než tento bohatý mládenec. Na začátku jeho příběhu nalézáme mnohé, co ukazuje na to, že před ním ležela slibná budoucnost učedníka Pána. Ale na konci musíme číst: „*On pak zarmoutiv se pro to slovo, odšel, truchliv jsa.*“ Na žádném dalším místě v Bibli nečteme, že by byl v obecenství s Pánem nebo s těmi Jeho. A i kdyby ve svém srdci byl věřící, chybělo mu obecenství s Pánem a s Jeho učedníky, a zklamal jako svědek pro Pána v tomto světě.

Tento mladý muž se vyznačoval mnoha dobrými vlastnostmi a velkou mravní krásou. Byl to vážný, upřímný mladý muž, neboť čteme, že k Pánu „*přiběhl*“. Byl uctivý, neboť před Pánem poklekl. Toužil také po duchovních požehnáních – kupříkladu po věčném životě. Jeho vnější život byl bezvadný, neboť od svého mládí dbal na zákon. Všechny tyto vlastnosti jsou samy o sobě krásné a přitažlivé, a Pán věděl o těchto dobrých přirozených vlastnostech, neboť čteme: „*Tedy Ježíš pohledv na něj, zamiloval ho.*“ A přece přes všechny tyto přednosti Pán namítá, že se mu „*jednoho nedostává*“.

Aby mu ukázal toto „jedno“, co v jeho životě chybí, používá Pán tři zkoušky. Zrovna tak jako ten bohatý mladík, můžeme i my vést navenek slušný a bezvadný život, a přece může být naše svědectví o Pánu zakaleno, jestliže toto „jedno“ chybí. Proto je dobré, když se pomocí těch tří zkoušek, které Pán předložil tomu bohatému mladíkovi, sami zkusíme:

- První zkouška se týká majetku.
- Druhá zkouška se týká kříže.
- Třetí zkouška se týká Osoby zavrženého Krista.

Bohatý mladík se předně měl něčeho vzdát, za druhé měl na sebe něco vzít, a za třetí někoho následovat.

V první zkoušce jde o **pozemské** statky. Jestliže je v tom nejširším smyslu považujeme za věci, které jsou výhodami v našem životě, pak bychom se mohli ptát: Zvážili jsme tyto věci ve světle Krista a kvůli Kristu je považovali za ztrátu? Sečetli jsme všechny výhody, které nám připadly našim narozením; příjemnosti a světské zábavy, které nám zajišťuje bohatství; postavení, čest, vážnost, které jsme mohli dosáhnout intelektem nebo nadáním či prací? A pohlédli jsme pak, aniž bychom si těchto věcí málo vážili, do tváře Pána – Toho, na němž je vše milé – a porozuměli jsme, že On je nesrovnatelně větší než všechny tyto věci? A učinili jsme potom z hluboké lásky ke Kristu vědomě rozhodnutí, že naším největším má být **Kristus**, a ne tyto věci?

Ve druhé zkoušce jde o **kříž**. Pán tomu mladému muži jakoby říká: „Vezmi na sebe kříž.“ Jsme připraveni ve spojení se světem přijmout to místo, na které nás kříž před Bohem postavil? Apoštol mohl říci: „*Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.*“ (Gal. 6,14) Kříž stojí

mezi námi a našimi hříchy, starým člověkem a soudem. Ale viděli jsme také, že stojí mezi námi a světem? Jestliže „na sebe vezmeme kříž“, pak je pro nás nejen svět ukřižován, ale jsme také od světa zcela odmítáni.

Ve třetí zkoušce jde o **zavrženého Krista**, neboť Pán mladému muži říká: „*Následuj mne!*“ Jsme připraveni ztotožnit se s Tím, kterého svět nenávidí a kterého zavrhuje; s Tím, který se narodil ve stáji a byl položen do jeslí; který neměl místo, kde by mohl složit svou hlavu; který zemřel potupnou smrtí na dřevu a který byl pohřben v propůjčeném hrobě; který po svém vzkříšení byl jen v doprovodu několika chudých rybářů a kterým opovrhovali tehdy, jako jím opovrhují i dnes? Jsme připraveni vyjít k Němu ven z tábora a nést Jeho pohanění?

Tehdejší zkoušky jsou stejné jako ty dnešní: Můžeme se vzdát zemských výhod, zaujmout místo vně světa a následovat Krista, Toho, který je odmítán?

Těmito zkouškami jsme stejně tak zkoušeni jako tento mladý muž. Jakou odpověď dáme my?

Na zkoušky můžeme dát odpověď dvojím způsobem. Předně můžeme jednat jako ten bohatý mladík: „*On pak zarmoutiv se pro to slovo, odešel, truchliv jsa.*“ Můžeme se vrátit k pozemským věcem. Mladý muž neodešel proto, že by se rozhněval na Krista nebo že by Ho nenáviděl. Na Kristu nenašel chybu, ale svět byl pro něho příliš silný. Miloval svět tak, jako později Démas zamiloval tento svět (1. Tim. 4,10). Za druhé můžeme dát odpověď jako Petr a jiní učedníci, kteří všechno opustili a šli za Kristem (Marek 10,28).

To „*jedno*“, co tomu mladému muži chybělo, byla oddanost Pánu s nerozděleným srdcem. Tak „*odešel*“ pryč. Učedníci, s celou svou nevědomostí, svou slabostí a svým selháním, byli v hluboké náklonnosti přitahováni k Pánu a opustili všechno, aby Ho následovali.

Jak často se od toho dne příběh tohoto mladého muže opakoval! Je něco smutnějšího, než myslet na to, jak mnoho mladých mužů učinilo dobrý start a jak slibně se jevíli? Ale kde jsou dnes? Přes vynikající vlastnosti, jako je vážnost, upřímnost a horlivost, se vrátili, když ne do „nemravného světa“, tak do „zkaženého náboženského světa“. Důvod pro to je zřejmý: Chybělo jim to „*jedno*“ – nerozdělená oddanost Kristu, která před sebe staví Krista jako **ten první a nejvyšší předmět**.

Zjevně postavili sebe před Krista, anebo tam postavili bídu lidí nebo blaho věřících nebo službu. A výsledek? Nakonec se vrátili k zemským věcem. V lásce ke ztraceným lidem, v lásce k věřícím nebo v hlubokém přání sloužit neleží dostatečná moc, aby mohla udržet naše nohy na úzké cestě. Jen Kristus sám nás může držet mimo tábor na místě pohanění, jestliže Ho s rozhodností následujeme.

2. „Jednoho jest potřebí“ (Lukáš 10,38-42).

Když se podíváme na ten dojemný výjev v Betanii, pak vidíme dvě oddané ženy. Jedné chybí to „*jedno*“, zatím co ta druhá vyvolila „*dobrou stránku /dobrý díl/*“.

Marta měla, tak jako ten bohatý mladík v Marku 10, mnoho vynikajících vlastností. Dům v Betanii patřil zjevně jí a ona ochotně svůj dům otevřela Pánu slávy. Kromě toho byla nejen pohostinná, nýbrž byla i pilná ve službě pro Pána. V tomto světě jsou „*mnohé věci*“, které mohou být činěny pro Pána, a Marta byla zaměstnána těmito „*mnohými věcmi*“. Avšak přes všechny své vynikající vlastnosti přehlédla „*jedno*“, a nyní se musí naučit, že toto „*jedno*“ je to, co je potřebí. Byla zaměstnána mnohým sloužením, a protože se zlobila na svou sestru, žalovala na ni Pánu. Jak velmi reprezentuje tu velkou skupinu křesťanů, kteří nevědomky činí svou službu svým středem místo Pána. Takoví křesťané by rádi zapřáhli všechny ostatní do své speciální služby a hněvají se, když jsou ve své službě „*necháni samotní*“. Chybí jim to „*jedno*“ a tak jsou „*starostliví a zneklidnění kvůli mnohým věcem*“.

Jak je to správné a krásné, když své domy a své prostředky dáváme k dispozici Pánu a jsme zaměstnáni v Jeho službě. A přece nás tento příběh varuje: Je možné, že první místo ve svých myšlenkách a ve svých náklonnostech dáváme těmto aktivitám, a nikoli Pánu.

Je-li tomu tak, pak nám chybí to „*jedno*“, co je potřebí: oddanost s nerozděleným srdcem, která staví Krista před každou službu.

Maria vyvolila „*dobrý díl*“, a tímto „*dobrým dílem*“ byl **díl s Kristem**. Pro ni byl Kristus ten nejvyšší díl, který postavila před všechno ostatní, ať to byl majetek, služba nebo její sestra. S Kristem jako svým jediným dílem unikla chvatu, starosti a neklidu, které vyznačovaly její horlivou sestru. Zatím co je Marta „*zaměstnána mnohým sloužením*“, sedí Maria tiše u Ježíšových nohou. Když Marta přijde se svou stížností k Pánu, sedí Maria „*u noh Ježíšových*“ a „*poslouchá jeho slova*“.

Nenáleží nám, abychom si činili svůj vlastní duchovní úsudek o rozdílech obou sester, neboť je nám jasně řečeno, že Pán Martu kárá, ale Marii chválí.

Tím, že Marie činí Pána svým předmětem, vyvolila „*dobrý díl*“, který nebude od ní vzat. Velmi brzy opustíme všechno své pozemské vlastnictví, a také služba a práce budou minulostí, ale provždy a věčně bude Kristus podílem a předmětem našich duší. Marie zvolila tento věčný díl v čase; učinila Krista svým jedním velkým předmětem, a před vším jiným dala přednost tomu, aby směla sedět u Jeho nohou. Druhé věci mohou být vzaty, ale tato nebude odňata. Neboť tak, jak se rozhodla v čase být u Krista, tak bude u Něho v celé věčnosti.

Znamenala tato lepší volba – toto „*jedno*“, co je potřebí –, že Maria zanedbávala službu pro Pána? Písmo nejenže takovou myšlenku odsuzuje, nýbrž také jasně ukazuje, že Maria nejenom sloužila Pánu, nýbrž že její služba, jako žádná jiná služba předtím nebo potom, nalezla uznání Pána. Zde Pán říká: „*Maria dobrou stánku/dobrý díl/vyvolila.*“ V tom krásném výjevu v Matouši 26 Pán říká: „*Dobrý zajisté skutek učinila nade mnou.*“ (verš 10) Ten, kdo zvolí „*dobrý díl*“, v daný čas také koná „*dobré skutky*“.

Uznání Pána je tak velké, že říká: „*Amen pravím vám: Kdekoli kázáno bude evangelium toto po všem světě, také i to bude praveno, co učinila tato, na památku její.*“ (Matouš

Mysleme na to: „*Dobrému skutku*“ musí předcházet „*dobry díl*“. Jen když Kristus je naším jediným předmětem, bude služba a všechno ostatní na svém správném místě.

3. „Ale to jedno činím“ (Filipským 3,14)

Ve třetí kapitole Dopisu Filipským vidíme v apoštolovi někoho, kdo ve zkoušce, do které Pán postavil bohatého mladíka, obstál lépe než druzí lidé: Vzdal se všeho pozemského vlastnictví, vzal na sebe kříž a následoval Krista.

1. Kterých statků se Pavel vzdal? Pavel se vyznačoval, stejně jako ten bohatý mladík, vynikajícími vlastnostmi a světskými přednostmi: Pocházel ze zámožné rodiny; byl vysoce vzdělaný; byl velice horlivý, pokud šlo o náboženství, a podle zákona byl bez výtky.

Všechny tyto poměry a vlastnosti mu mohly zajistit vysoké postavení v tomto světě. Ale přesně jako u toho bohatého mládence nastal den, kdy přišel do styku s Kristem. A pak přišla zkouška. Mohl se Pavel vzdát všeho, co pro něho v tomto světě bylo předností – všech věcí, které z něho něco činily –, aby se mu Kristus stal vším? Ani ten bohatý mladík, ani „*mládenec, kterýž sloužil Saul*“ (Skutky 7,58), nebyl vyzván, aby odložil hanebné věci. Všichni víme, že nemůžeme následovat Krista a zároveň pokračovat v „*tajných věcech hanby*“ (2. Kor. 4,2 – přel.). Takové věci smíme naštěstí zanechat. Zkouška byla a je dnes stále tato: Můžeme zanechat světské přednosti, lidskou horlivost, bezvadný charakter, původ i náboženskou vážnost jako ztrátu, aby na místě našeho „já“ mohl být tím jedním předmětem v našem životě Kristus?

„Bratři, já nemám za to, že bych již dosáhl. Ale to jedno činím, na ty věci, které jsou za mnou, zapomínáje, k těm pak které jsou přede mnou, úsilně chvátáje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“ (Fil. 3,13-14)

Místo aby se jako ten bohatý mladík smutně od Krista odvrátil a vrátil se ke svým bohatstvím, Pavel zapomínal „*na ty věci, které jsou za ním*“ a vztahoval se po Kristu.

Viděl Kristovu slávu a viděl Krista ve slávě. Bohatý mladík se setkal s Kristem, a zjevně viděl v Kristu přes ty mnohé divy, které On působil, jen dobrého člověka; neviděl Kristovu slávu. V tom spočívá ten velký rozdíl mezi těmito dvěma mladými muži. Pavel viděl Kristovu slávu, a proto považoval celou slávu tohoto světa – všechny věci, na které se jako člověk v těle díval jako na zisk – pro Krista za ztrátu. Necenil si přirozených předností málo. Naopak, všechny je sečetl a viděl je všechny jako ztrátu poté, co je srovnal se slávou Krista. Jeho přirozené výtečnosti byly postaveny do stínu „*výtečností známosti Krista Ježíše*“, jeho Pána.

2. Pavel se nejen něčeho vzdal, nýbrž také něco přijal: Vzal na sebe kříž. Jeho jediným přáním bylo, aby byl „*přípodobněn smrti jeho*“ – smrti Krista. Jestliže Kristus světu zemřel, pak i Pavel byl se světem hotov. Pro Pavla znamenal kříž nejen konec jeho starého člověka, nýbrž také provždy před ním uzavřel ten přítomný zlý svět.

3. Když se Pavel vzdal všech svých přirozených výhod, takže už nadále nebyly smyslem a cílem jeho života, a vzal na sebe kříž, s kterým pro něho svět zemřel, následoval ve svém životě jeden předmět: Krista. Odvrátil se od pozemského náboženství a vyšel ven z tábora ke Kristu, nesa Jeho pohanění. Od nynížška byl Kristus Jeho jediným předmětem, neboť může říci:

„Mně zajisté živu býti jest Kristus.“ (Fil. 1,21)

„... abych Krista získal.“ (Fil. 3,8)

„... abych poznal jej.“ (Fil. 3,10)

Zde tedy vidíme jednoho muže, který skutečně mohl říci, že to „jedno“, které chybělo bohatému mladíkovi v Marku 10,21, že to „jedno“, kterého je potřeba, jak se musela Marta naučit, je to „jedno“, co činí. Od této chvíle byl jeho život životem nerozdělené oddanosti Pánu. Pro něho byl Kristus nadřazeným předmětem v jeho životě – ne hříšníci, ne věřící a ne služby, jen Kristus. Nikdo nekázal evangelium Boží milosti hříšníkům nikdy horlivěji než Pavel. Nikdo se tak nestaral o shromáždění jako apoštol. Nikdo nebyl tak neúnavný ve své službě pro Krista. Ale nad to nade vše a přede vším byl Kristus jeho jediným předmětem. Jemu nechybělo to „jedno“ jako tomu mládenci; nebyl rozptylován „mnohými věcmi“ jako Marta. Měl před sebou jen „jedno“ – následování Krista. A tak zapomínal na to, co bylo za ním, a vztahoval se po tom, co je vpředu (Fil. 3,14).

Kromě toho nám Pavel dává vědět, po čem se vztahuje. Se vši jasností nám ukazuje, že všechno má svůj střed v Kristu:

1. Kristus a sláva (Fil. 2,9.10).
2. Boží povolání nahoru skrze Ježíše Krista (Fil. 3,14 – přel.).
3. Příchod Spasitele, Pána Ježíše Krista (Fil. 3,20).
4. Proměna našeho těla, aby bylo „podobné k tělu slávy jeho“ (Fil. 3,21).

Jak dobré je, když Krista učiníme svým jediným předmětem. Jestliže uděláme službu jediným předmětem ve svém životě, pak to nakonec dopadne tak, že budeme usilovat o to, abychom se sami vyvýšili. Jestliže to jsou hříšníci, pak se velmi pravděpodobně stáhneme zpět do světa. A když učiníme věřící svým předmětem, pak nám zlomí srdce. Ale když je Kristus naším jediným a vše převyšujícím předmětem, naším cílem v životě, pak, jako apoštol, budeme bojovat dobrý boj, dokončíme běh a zachováme víru. Neboť jen Kristus sám může udržet naše nohy na úzké cestě. Jen On nás může provést přes všechny těžkosti a ochránit nás tváří v tvář každému protiventství. Kéž tomu je tak, abychom jako apoštol mohli říci: *„Ale to jedno činím,... k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání /povolání nahoru/ Božího v Kristu Ježíši.“ (Fil. 3,13,14)*

Hamilton Smith

Crystal Meth a jiné drogy

Stejně jako dříve je v Německu alkohol drogou č. 1. Ale vedle se jako epidemie šíří jiné drogy. Dej od nich ruce pryč, neboť tím si jen zničíš život.

Už to není okrajový jev.

Dříve to byly jen okrajové skupiny, které braly drogy: bezdomovci, výstřední lidé, a podobní, a samozřejmě také provozovatelé rockové hudby. Dnes se ale dostaly některé drogy do středu společnosti. Manažeři je konzumují stejně jako matky, mladiství stejně jako dospělí muži a ženy. V posledních letech se podařil „nástup“ zvláště jedné droze s názvem Crystal Meth. Jedná se přitom o syntetickou drogu, která se vyrábí uměle. Chemicky se jí říká metamfetamin. (V Čechách se metamfetaminu říká pervitin, v hovorovém jazyce „perník“. V dalším textu bude proto často místo „Crystal Meth“ používán název „pervitin“. – p. p.)

Vyrábí se v České republice.² Zvláště po odpadnutí hraničních kontrol v roce 2010 obchod s tímto jedem kvete. Jen v Sasku poradní místa musela zaznamenat nárůst z 1500 případů v roce 2010 na 6000 případů v roce 2014. V celém Německu dosáhl počet amfetaminových deliktů (pod ně spadá i Crystal) v roce 2013 téměř 43000.

Pervitin je poměrně příznivá droga. Ale ve velice krátké době působí závislost. Pervitin je nejen droga pro párty, která se užívá, aby bylo možno vydržet více nocí. Berou ji také žáci a zaměstnanci, „normální“ lidé naší společnosti. Proč je tomu tak?

Konzumace drog kvůli přetížení

Mnozí cítí, že požadavkům ve škole, v učení nebo v povolání nedokážou stačit. Už během druhé světové války se z takových důvodů používaly takzvané metamfetaminy, tedy syntetické látky z fenylethylaminu³. Také studenti a řidiči dálkových tras brali takové drogy.

Člověk nejprve dokáže pomoci takových drog na začátku ve velmi malých dávkách (daleko pod jeden gram) zůstat dlouho soustředěný a bdělý. Dochází ke zvýšené výkonnosti. Ale už po krátké době přicházejí první vedlejší účinky. Člověk už nemůže spát, stává se neklidným a dostává halucinace nebo i úzkostné stavy. Ale nejen to: Téměř při první

² V České republice je častěji prodáván v podobě bílého nebo různě zbarveného prášku. Ve Spojených státech je dodnes vyráběn jako léčivo pod názvem Desoxyn, indikován zejména k terapii poruch pozornosti. Metamfetamin je značně rozšířen ve Spojených státech a Asii. V Evropě se vyskytuje zejména na území bývalého Československa, kde je nezákonně syntetizován, již od 70. let z pseudoefedrinu extrahovaného z léčiv proti chřipce a rýmě (Nurofen stopgrip, Modafen, dříve i aspirin apod.) v amatérských varnách. Nezákonná syntéza je levná, jednoduchá, ale i velmi nebezpečná, neboť k reakci je používán velmi hořlavý červený fosfor, žíravá kyselina chlorovodíková i jedovatá ředidla (toluen či aceton). V poslední době pak metamfetamin proniká i do Německa. (p. p. – zdroj: Wikipedia)

³ Z fenylethylaminu se vyrábějí léčiva – ale i více druhů drog, nejen pervitin. (p. p.)

„konzumaci“ začíná potenciál závislosti, kterému se už sotva může ubránit.⁴

Mnozí ze strachu, že vysokému tlaku na výkon už nemohou stačit, anebo ze strachu, že ani zítra nebudou moci spát, berou jiné drogy, jako je marihuana. Tak doufají, že se uklidní. Že se to trvale jen bude zhoršovat, to může být každému jasné. Úzkost je zřídka kdy dobrý rádce. K tomu úzkost vede snadno ke strachu před úzkostí... Jiní velmi rychle přicházejí ke konzumaci silnějších alkoholických nápojů. Dotyčný člověk ničí tímto způsobem vlastní život – stejně jako manželství a rodinný život, jakož i každý vztah, který (ještě) má. Kromě toho ničí přirozeně svůj vlastní mozek.

Jeden zasažený říká, že závislost má v sobě něco „dábelského“. Připojuje k tomu: „Bez své víry bych se toho nezbavil.“ Nikdo by se ovšem neměl spoléhat na svou (dřívější) víru a domnívat se, že nějakým způsobem by se mohl zase z tohoto bídného ničivého bludného kruhu dostat. Můžeme jen varovat před snahou překonávat nesplnitelně vysoké požadavky pomocí takové „zbraně“. Kromě toho není víra víceúčelová zbraň, kterou je možné nasadit jako zázračný prostředek, když jsme se sami dostali do bídy. Tak není možné s Bohem zacházet a Bůh to také nedovolí.

Jsou zasaženy už i děti

Ve zprávě k tomuto tématu ostatně čteme, že při jedné informační akci v 7. třídě jedné školy přivedli zaměstnanci celní správy s sebou psa, který byl vycvičen na vyhledávání drog. Vlastním cílem bylo znázornění práce celních úřadů. Nečekalo se, že zvíře okamžitě zareaguje. U pěti žáků se našla menší množství Crystalu.

Poradny pro závislé varují, protože dnes není otázkou, **zda** děti přijdou s pervitinem do kontaktu, nýbrž spíše **kdy**. 15% lidí závislých na pervitinu okusilo tuto drogu poprvé před svým 14. rokem. 35% ji bere mezi 15. a 17. rokem. Důvodem k tomu – jak už bylo řečeno – často nejsou párty, nýbrž výkonnostní tlak, kterému jsou mnozí vystaveni. Ale nikdo by neměl podceňovat ani potenciál nebezpečí v nevázaném slavení.

Zde mají rodiče vysokou odpovědnost. Nikdo se nemusí divit, že děti jsou otevřené pro „pomocné prostředky“, když jsou na ně ve škole kladeny přílišné požadavky. Když rodiče chtějí například bezpodmínečně vidět děti na gymnáziu, ačkoli výkon dítěte by ukazoval spíše na nějaký jiný druh školy, mohlo by to mít následky.

Podobně to platí pro všechny, kteří jsou v povolání. Jsou období s velkým tlakem na výkon, který se může stát chronickým stresem. Ten, kdo cítí, že na tyto výzvy už nestačí, by se měl v modlitbě obrátit na Pána Ježíše. On má pro každou problémovou situaci nějaké „východisko“ (srv. s 1. Kor. 10,13). Kromě toho bychom se měli obrátit na nějakou důvěryhodnou osobu nebo poradce pro povolání, ne ale chápat jako pomoc prostředky působící závislost. Nebezpečí je příliš velké, že si drogami jako pervitin poničíme vlastní život – jeho hodnoty, jeho vztahy, svůj mozek, celou svou radost ze života.

⁴ Na rozdíl od opiátů nejde o fyzickou závislost, ale psychickou závislost jako třeba u kokainu (p. p.).

Tělo je pro Boha

Pervitin jmenuji jen jako příklad – je mnoho jiných drog, které jsou rovněž vysoce nebezpečné a vedou k osobní ruině. Dej od nich ruce pryč! Nikdy nezapomínej, že tvé tělo je „*chrám Ducha svatého ve vás, kterého máte od Boha a nejste sami svoji*“ (1. Kor. 6,19). Duch Svatý bydlí ve věřícím. Jak mohu sáhnout k takovým sebezničujícím opatřením, když si uvědomím, že ve mně bydlí Bůh? „*Koupeni jste za cenu. Oslavujte tedy Boha tělem svým.*“ (1. Kor. 6,20)

Když Pavel předtím říká: „*Všechno je mi dovoleno, ale ne všechno je užitečné*“ (1. Kor. 6,12 – přel.), pak tím nikterak nemyslí, že mohu všechno dělat, i když všechno není užitečné. Že drogy jsou neužitečné, to nemusí být zdůrazňováno. Protože kazí mé tělo, nejsou také dovolené. Dovoleno je všechno, co není hřích.

Bud' opravdovým přítelem!

Důležité je také, abys ty jako mladý člověk byl citlivý pro své (křesťanské) přátele. Doveď-li se vcítit, můžeš možná ještě rychleji než rodiče u svého přítele objevit nějaké změněné chování. Když ve škole nebo v učení náhle už není soustředěný, když už nepřichází do hodiny mládeže, když stále více se u něho ukazuje zvláštní chování, pak mu pomoz. **Proto jsme jeden druhému byli dáni, abychom si pomáhali, byli tu navzájem pro sebe.** „*Jestliže co trpí jeden úd, spolu s ním trpí všechny údy.*“ (1. Kor. 12,26)

Měj ucho pro svého přítele a nenech ho prostě upadnout, když pozoruješ, že u něho není něco v pořádku. Začíná to modlitbou a jde to dále k pomoci skutkem. S někým se porad, když pozoruješ, že je to na tebe příliš. A nevzdávej se svého přítele. Byl bys také rád, kdyby tě někdo zachytil, kdybys někdy přišel na hloupé myšlenky.

„*Všelikého času miluje, kdo jest přítelem, a bratr v soužení ukáže se.*“ (Přísloví 17,17)

Manuel Seibel

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2016